

og da Bedsteforældrene ved Kaffetid kom kørende for at ønske til Lykke, havde han grebet et Forretningsanliggende som Paaskud til at tage bort og var ikke vendt tilbage før til Aftensmaden.

Der var noget i den Pludselighed og Voldsomhed, hvormed disse tungsindige Stemninger overfaldt ham, som i den sidste Tid paa en uhyggelig Maade havde mindet hende om den afdøde Hofjægermester. Ogsaa hos denne havde Sindets sygelige Ømfindtlighed sikkert staaet i Forbindelse med hans legemlige Svaghed, maaske med den Kræft, der blev hans Død. Hun havde da ogsaa gjort sig selv det Løfte engang at tale alvorligt til Lægen derom.

Men nu vakttes hun op af sine Tanker ved et Glædesraab oppe fra Højen. Det var den lille Hagbarth og hans ældste Søster Ingeborg, der var kravlet derop for at holde Udkig efter Faderen og som nu havde faaet Øje paa ham og »Blakken« ude paa Vejen. Uden Tanke paa Gaarsdagens Skuffelser viftede de med deres Hatte og raabte Hurra.

Inger rejste sig og gik ind med sine Fade for at give Pigen Ordre til at sætte Pers Middagsmad frem. For ikke at gøre Brud paa Husets Orden havde Per selv bestemt, at der ikke skulde ventes paa ham, naar han ikke kunde være hjemme til sædvanlig Spisetid. Nu blev der i Hast dækket Bord. Inger havde personlig sat Portionerne af til ham — det var Sødgrød med hjemmebrygget